

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 44.

3die november 1895.

21de aarg.

Et indianeroversald paa prærien.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstud. I pakker til en adresse paa over 5 eksspr. levers det for 40 cents, og over 25 eksspr. for 35 cents. Alt Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar erpedittionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Ercoeghyrethvænde leste.

Den anden artikel.

V. Kristi fornedrelsesstand.

A. Den fattige sødsel og lidelsen.

ABC-klassen: Matt. 8, 20: Rævene har huler, og himmelens fugle reder; men Menneskens søn har ikke noget, hvortil han kan hebe sit hoved.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og 2 Kor. 8, 9: I kender vor Herres Jesu Kristi naade, at han for eders skyld blev fattig, der han var rig, forat I ved hans fattigdom skulde blive rige.

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor og Fil. 2, 8-11 (Sp. 329).

Vink.

„Født af jomfru Maria“

(Bbh. 53. — Straaer af skult herlighed; Bbh. 75 og 82.)

— Da kejserinde Helene lod bygge en kirke over det sted, hvor Jesus var født, tog en gammel kirke lærer ved navn Hieronimus sin bolig paa dette sted, og da han blev tilbudt et høit embede i kirken, sagde han: „Tag mig ikke bort fra Kristi krybbe; der trives jeg saa godt. Paa det sted, hvor Gud gav mig sin søn fra himmelen, vil jeg saa gerne overgive min sjæl i hans hænder i dødens stund.“ — I sin alderdom skrev han: Saa ofte jeg betragter dette sted, har mit hjerte en samtale med Jesusbarnet. Jeg siger da til ham: „Al, Herre Jesus, hvor haardt du ligger for min saligheds skyld, hvorledes skal jeg gengælde dig det?“ Da hører jeg Jesusbarnet svare: „Jeg begjærer intet. Syng du: Være være Gud i det høieste! og lad det være dig nok. Jeg vil blive endnu mere nødlidende i Gethsemane og paa korset.“ Jeg siger da videre: „Du kjære barn, jeg maa saa give dig noget; jeg vil give dig alt mit gods.“ Barnet svarer: „Himmel og jord er allerede min eieendom; mit er sølvet og guldet; jeg behøver intet;

gib det til de fattige, da vil jeg betragte det, som det var givet til mig.“ Jeg siger: „Det vil jeg gjøre; men jeg vil ogsaa give dig noget, ellers maa jeg dø af bebrøvelse.“ Da hører jeg svaret: „Er det dit ønske at give mig noget, saa skal jeg sige dig, hvad du skal give: Giv hid din synd, din onde samvittighed og din forbømmelse.“ Jeg svarer: „Hvad vil du gjøre med dette?“ „Jeg vil tage det paa mine skuldre, jeg vil bære din synd.“ Da begynder jeg at græde bitterlig og siger: „O, kjære lille barn, kjære Jesus, hvor har du ikke rørt mit hjerte! Jeg troede, at du vilde have, hvad godt jeg eiede, og saa vil du have det onde hos mig! Tag du, hvad mit er, og giv mig, hvad dit er, saa er jeg fri fra synden, og det evige liv er mig sikert.“

„Pint under Pontius Pilatus.“

(Bbh. 90-93).

— Hertug Gottfred af Buvillon havde ført korsfarernes hær gennem usigelige strabadser og farer frem til det hellige land og endelig indtaget Jerusalem selv. Da man nu der vilde gjøre ham til konge og sætte en gylden krone paa hans hoved, sagde han: „Det forbyde Gud, at jeg skulde bære en kongekrone der, hvor min Herre og Frelser har baaret tornekrone.“

— En rig hindu spurte engang en af sine hødenske prester: „Hvad skal jeg gjøre for at faa ro og fred i min sjæl?“ Presten svarte: „Du maa vaske dig i den hellige flod Ganges.“ Han gjorde det, men blev ikke lettere tilmode. Syndens forbandelse trykkede hans sjæl ganske til jorden. Da blev han paalagt at gjøre en valsfart til et afgudsstempel. Han vandrede 75 mile gennem den brændende sand, men sølte sig lige saa uhykkelig som før. Endnu engang bønfuldt han sin prest om raad. Denne sagde: „Du skal blive hjulpen.“ Hinduen lovede at gjøre alt, hvad presten fandt for godt. Da blev det ham paalagt, at han skulde slaa spidse søm gennem sine saaler, tage disse paa, bære en svær blod paa sine skuldre og paa denne maade tilbagelægge 25 mile. Han havde allerede gaaet 10 mile under de frygteligste kvaler, da han kom til et sted, hvor han saa en stor forsamling af mennesker, for hvem en fremmed mand prædicatede. Det var en missionær. Denne forkyndte sine hødenske brødre, at Jesus er det Guds lam, som bærer verdens synd, og at alle de, som tror paa ham, faar fred. Dette var honning for den over sine synder bekyrmede hindu. Han kastede straks blokken af sine skuldre, trak sine pigede saaler af og udraabte midt iblandt folket: „Ham er det, jeg søger; paa ham vil jeg tro; ham vil jeg følge.“

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Forty-third Lesson.

THE SECOND ARTICLE.

V. The Humiliation of Christ.

A. The Birth in Poverty and the Passion.

ABC Class: Matt. 8, 20: The foxes have holes, and the birds of the air have nests; but the Son of Man hath not where to lay his head.

Catechism Class: Same as above, and 2 Cor. 8, 9: Ye know the grace of our Lord Jesus Christ, that though he was rich, yet for your sake he became poor, that ye through his poverty might be rich.

Explanation Class: Same as above, and Phil. 2, 8-11 (Qu. 329).

SUGGESTIONS.

"Born of the Virgin Mary."

(B. H. 53; Rays of hidden glory, B. H. 75 and 82.)

The death of Christ is a great mystery; but his birth is even greater. That he should live a human life at all is stranger than that, so living, he should die a human death. We can scarce get past his cradle in our wondering, to wonder at his cross.

— Who was ever so poor and humble as Christ? After leaving all that heaven held, he had nothing but a stable to be born in, nothing but a manger to be laid in. He had not so much as a place where to rest his head; even his cross was not his own, and his grave belonged to another. It is pathetically written that, to the traitor he left his purse; to the soldiers, his robe; to the beloved disciple, his mother; to the dying thief, his promise of paradise; to the penitent Peter, his pardon; and to his followers, his peace. Naked he came into this world; while here he got nothing, though he gave everything; and naked he went the way to the tomb.

— We might tremble to approach a throne, but we cannot fear to approach a manger.

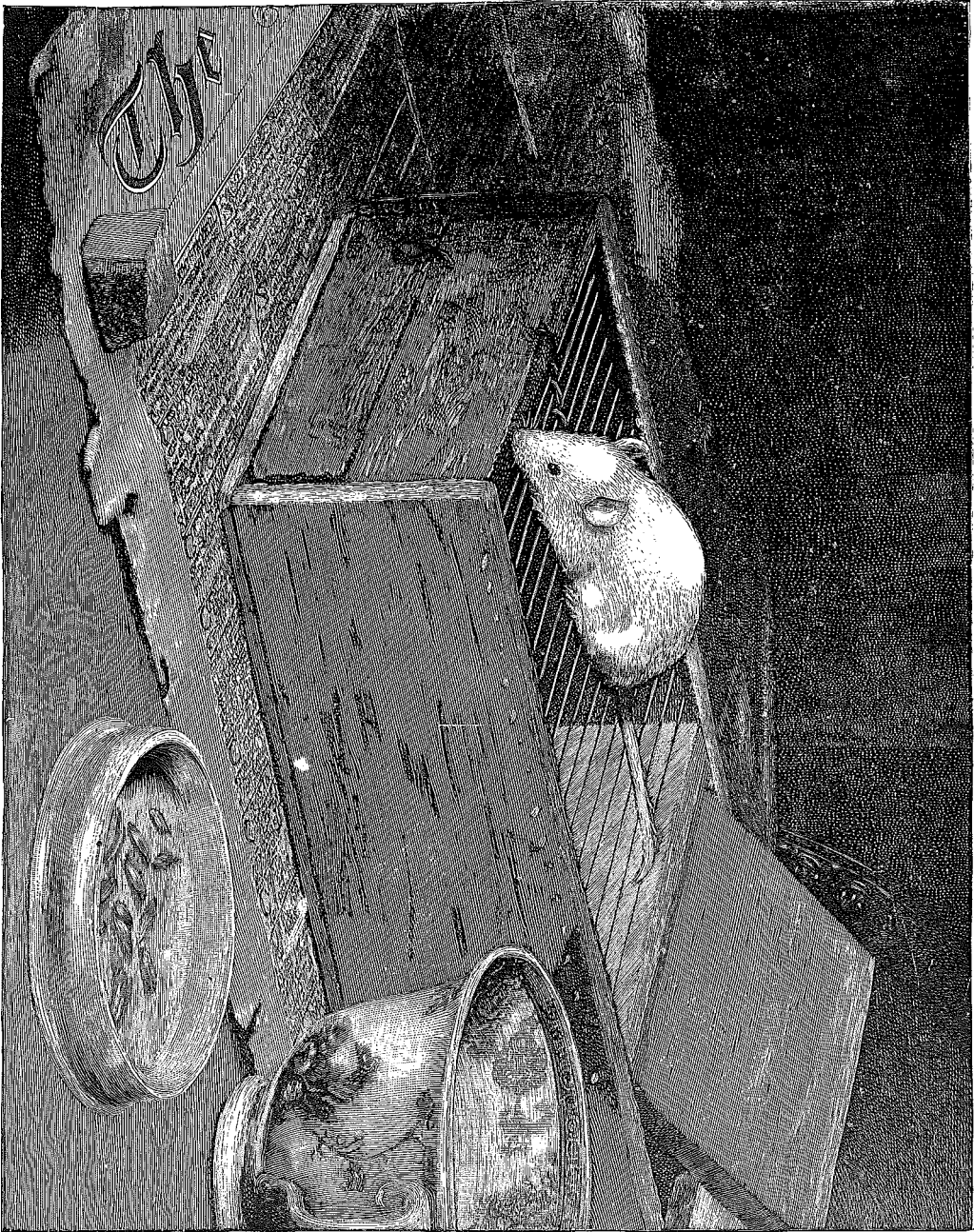
— Great commanders have readily won the hearts of their soldiers by sharing their hardships and roughing it as if they belonged to the ranks. The King of Men who was born in Bethlehem was not exempted in his infancy from the common calamities of the poor, nay, his lot was even worse than theirs. We may imagine hearing the shepherds comment on the birth in the manger, "Ah," said one to his fellow, "then he will not be like Herod the tyrant, hard and proud; he will remember the manger and feel for the poor; he will be the poor man's friend, the people's monarch."

*"Suffered under Pontius Pilate."
(B. H. 90-93.)*

— A ship has caught fire at sea. The passengers and crew, shut up in one end of the burning vessel, strain their eyes and sweep the horizon round for sight of help. At length, and just in time, a sail appears and bears down upon them. But the stranger, fearing fire does not venture near, but puts about her helm and soon is out of sight. The men in the burning ship are left to their fate. How dreadful their situation, when the selfish ship saved itself from danger, and left them to sink!—What heart can conceive the misery of human kind, if the Son of God had saved himself from suffering and left a fallen world to the wrath of God! But Christ did not save himself and let the wreck of humanity go down. He braved the fire of God's wrath and himself sank into the dark waves of suffering to rescue men.

— It is said that when the story of West India slavery was told to the Moravians in the last century, and it was declared that it was impossible to reach the slave population, because they were so completely separated from the ruling classes, two Moravian missionaries offered themselves and said, "We will go and be slaves on the plantations, and work and toil, if need be under the lash, to get right beside the poor slaves and instruct them." And they left their homes, went to the West Indies, began to work on the plantations as slaves, and by the side of slaves, to get close to the hearts of slaves; and the slaves heard them, and their hearts were touched, because they had humbled themselves to their condition.—That was grand; it was glorious; and yet Christ's humiliation of himself was more glorious; for he stepped from heaven to earth to get by our side; he laid himself down beside us, that we might feel the throbbings of his bosom, be encircled us in the embrace of his loving arms, that we might be drawn right up beside him, and hear him whisper in our ears, "God is love."

— The mother, wan and pale with incessant vigils by the bedside of a sick child; the fireman, maimed for life in bravely rescuing the inmates of a burning house; the three hundred Spartans at Thermopylæ; Howard, dying of fever caught in dungeons where he was fulfilling his noble purpose of succouring the oppressed and remembering the forgotten — all these, and many other glorious instances of self-devotion, do but faintly shadow for the love of him who laid aside the use of divine glory and humbled himself to the death of the cross for our sake.

gnae big nu, little mussi!

Strandbillede.

Den lille fiskonge.

Nordhabet, et godt stykke nordenfor Skotland, ligger de klippifulde Shetlandsøer; paa en af disse, dens navn ved vi ikke, boede en fattig fisker, Simon, med en temmelig stor familie. Konen havde i længere tid været syg og fengeliggende. Den eneste af barneskollen, som ikke mere laa faderen til bryde, var den ældste søn, Jakob, der var gaaet tilfjøs og nu var mellem Glasgow og Melbourne. Efter ham kom de store gutter, Thomas og Jvar, som maatte hjælpe faderen, blandt andet med at samle tang ved strandbredden. Det var tidt strengt for Thomas, der ikke var sterk, men en from, stille gut, som gjerne vilde læse, og ofte kunde være til stor trøst og opmuntring, baade for sine søskende og sin syge mor; men faderen holdt mest af Jvar, der var rasere til sit arbejde, og som forøvrigt var en god gut, der gjerne hjalp sin svagere bror.

Efter de store gutter kom to tvillingbrødre paa 9-10 aar og tilsidst en liden pige, Anna, som baade var faderens og de andres udfaarrede yndling og var solstraalen i hjemmet, hvor der forøvrigt ikke var meget solskin; thi faderen havde tabt mødet, fordi han ikke syntes, hans arbejde kunde bringe dem ud af deres trange kaar, og han var derfor ofte tnarboren og misfornøjet.

En aften var Jvar bleven tilbage ved stranden for at faa en stor bunke tang saa højt op paa landet som mulig. Anna kom springende ud til ham for at kalde ham ind til deres tarvelige aftenmaaltid.

„Hvor du har faaet en stor bunke“, udbød hun, idet hun beundrende saa op ad den; „men vil fjøen ikke komme og tage den igjen?“

„Nei — hvis der da ikke kommer en ordentlig storm fra nordvest“, svarte han og saa lidt betænkelig ud over fjøen, der saa truende nok ud; thi hvide skumtoppe viste sig i bestandig større og større mængde, og den brummede saa hullt. Langt ude saaes der adskillige seilere.

„Det kan nok være, jeg maa bede far inden natten hjælpe mig tangen lidt høiere op“, tilføjede han efter at have set lidt ud over stranden, og fulgte derpaa hjem med Anna.

Ikke længe efter sad de i en kreds hver med sit arbejde — Gutterne paa Shetlands-

øerne strikker ligesaa vel som Pigerne, — mens Moderen, som hun pleiede, og som det mange steder er sedvane der, læste høit af bibelen og efter bedste evne besvarede børnenes mange spørgsmaal. Før de gik til ro, sang de en aftenpsalm.

Som Jvar havde anet, rasede der ganske rigtig en storm om natten. Den drev et stib ind i den lille bugt, hvor det strandede paa et af de mange skjær. Bølgerne splittede det derpaa hurtig og drev det i stumper og stykker op paa strandbredden. Simon kom tidlig ud og saa skibsplanterne blive skyllede ud igjen. Han stod et øieblik stille, forskrækket over dette syn, da en liden kasse drev op ved hans fødder. Skjønt den ikke var stor, var den dog tung, mærkede Simon, idet han hurtig greb den, forat den ikke atter skulde trækkes ud med. Der var desuden noget inden i den, der raslede paa en maade, som bragte hans hjerte til at banke. Han var sig vel ikke ret bevidst, hvad det var, han gjorde, da han hurtig løb op med den og puttede den ind i den store tangbunke, han aftenen forud havde hjulpet Jvar med at faa slæbe op i sikkerhed; men han tænkte paa, hvad tidt før var hændt paa søn, og mumlede ved sig selv: „Maaske dog lykken kommer til mig tilsidst.“

Efter at have gjemt den omhyggelig, vendte Simon tilbage til strandbredden, hvor han nu for alvor blev forskædet over at se det ene døde legeme efter det andet blive skyllet ind af bølgerne. Med et skrig løb han op ad fjøen, som førte til herremandens eiendom, Fjetlar, og han fik snart alle beboerne paa benene med raabet: „Et brag, et brag! Eigene kommer i land!“

Gaardens eier, hr. Jrvin, var et øieblik efter ved stranden, og snart efter alle omboende fiskere. Oskar Jrvins øvede øie saa snart, at der intet andet var at gjøre for de opdrevne legemer end at skaffe dem et fredeligere hvilested end det oprørte hav; men imidlertid opdagede en fisker nogle stikkelse ude paa Grønholm, et skjær, der ragede lidt høiere op end de andre. En baad blev hurtig løsnet, og den første, som sprang i den, var herremanden selv. Hans mor stod i vinduet, og skjønt det var en farefuld tur ud paa det oprørte hav, der brødes over de mange skjulte skjær, saa fandt hun dog, at det var, som det skulde være, da hun saa sin søn gribe roret.

Han kjendte hvert skjær i bugten, og skjönt mangen gammel fisser betænkelig ryfede paa hovedet, saa naaede de dog lykkelig Grønholm og fik 10 skibbrudne reddede fra den visse død. Det gik lettere tilbage; men en stund, før de naaede bredden, udbrød Simon, som ogsaa havde været rask til at springe i baaden: „Der er noget paa Sorteskjæret!“ Alle saa derhen. Jo, der laa en liden stikkelse med et redbningsbælte, paa noget tang, helt ovenpaa skjæret. Armene, der var stukne ind i en uhyre matrostrøpe, bevægede sig, og man hørte en svag, klagende lyd.

Baaden forandrede øieblikkelig kurs og blev lagt op til Sorteskjæret, derpaa gav Jrvin roret til Simon og gik i land med øienhynlig fare for at blive skyllet ud i sjøen. Han tog den omhyggelig indhyllede levende pakke op og saa, at det var en liden gut paa 5-6 aar, der udbrød, da han saa et menneskeligt ansigt: „Jeg vidste nok, at Gud vilde sende nogen.“ Maaske var det den samme bølge, som efter at have splintret skibet havde bragt gutten i land paa Sorteskjæret; var han ikke bleven opdaget den gang, vilde han dog snart igjen være bleven skyllet ud af bølgerne.

„Jeg fryser“, sagde han svagt og tryktede sig op til herremanden, der holdt ham i sine arme.

„Du skal ikke være bange“, svarte denne med en stemme, der var langt mildere end den, fisterne ellers kjendte, „du skal snart blive varm.“ Saa snart han havde faaet ham vel i baaden, badede Jrvin barnets hænder i brændevin, svøbte ham ind i sit plaid og havde snart den tilfredsstillelse at se et smil paa hans ansigt.

„Er det Deres kaptains barn?“ spurgte Jrvin sjøfolkene.

„Nei, det er en liden gut, der hverken har far eller mor“ lød svaret; „men vor kaptains frue kjendte hans mor, og nu vilde de bringe ham til hans slegtninger; men jeg har tidt hørt kaptainen sige, at han havde lyst til at beholde gutten som sin egen.“

I det samme rørte en liden haand ved Oskar Jrvins kind. „Har du det nu bedre?“ spurgte herremanden mildt.

„Det er næsten helt godt, far — ja, for du ser ud som far og taler ligesom han, og far og mor sagde, at Gud vilde give mig en anden isleben.“

„Ja, jeg vil være en far for dig“, sagde Jrvin med en let skjælven i stemmen.

Nu naaede baaden strandbredden, hvor de skibbrudne blev modtagne med styrkende og opvarmende ting, som man havde i beredskab til dem. De begyndte imidlertid snart ivrig at spørge efter, om deres kaptain og de andre ikke var komne i land. Jrvin spurgte, hvor mange de havde været, og da han fik det at vide, pegte han paa et seil, som var bragt hid for at dække de døde legemer, og sagde med et sørgmodigt blif: „Der er de alle.“

„Kommer jeg ikke igjen til den snilde dame?“ spurgte gutten.

„Du skal ikke være bange, du skal komme hjem med mig“, sagde Jrvin.

„Na, er de døde, er de druknede?“ raabte gutten forstrækket. „Ligger de ganske stille ligesom mor?“

„Ja,“ svarte Jrvin rolig, som mente, det var bedst at sige det straks; „men vi skal nok være gode imod dig.“ Han bar derpaa barnet hjem i sine arme, og folkene saa forbausede efter ham, thi saaledes kjendte de slet ikke den strenge hr. Jrvin.

Saa snart hans mor fra sit vindue havde seet ham sikkert i land med endel skibbrudne mænd, skyndte hun sig ud i sit kjøkken for at gjøre tilberedelser til deres modtagelse; men kort efter traadte husets herre ind, ivrig raabende paa sin mor.

„Her er noget, sjøen har bragt os“, sagde han, idet han rakte hende barnet.

„Et pleiebarn til Dem, Kirsten“, sagde han derpaa til et gammelt tyende, som stod ved siden.

Der var ikke i øieblikket tid til videre spørgsmaal om barnet. Det blev bragt til sengs, og der blev i alle maader sørget godt for det, saavel som for de øvrige skibbrudne. Om barnets navn vidste disse ikke andet, end at han altid var bleven kaldt den lille sjølange, at hans forældre var døde i fattigdom i Halifax, men at de havde velhavende slegtninger, til hvem barnet skulde bringes. Jrvin erklærede imidlertid, at han vilde beholde barnet, indtil nogen, der havde mere ret til det, gjorde fordring paa det, hvortil en gammel matros bemærkede, at det behøvede han vist ikke at være bange for, et fattig barn gjorde ingen fordring paa.

(Fortsættes.)

Et indianeroverfald paa prærien.

[Med billede.]

Mangsomt bevægede emigranterne sig henad de store prærier; de lange fletter syntes aldrig at tage nogen ende; saa langt øiet kunde naa, saaes intet andet end bølgende græs. De tunge vogne er overdækkede med seildug, forat kvinder og børn skal finde beskyttelse mod regn og solskin; i ugevis havde de ikke havt andet hjem; dog havde de enkelte nætter overnattet hos venlige nybyggere eller i et eller andet fort, hvor afdelinger med soldater laa for at beskytte nybyggerne mod indianerne.

Videre og videre drog den lille flok udvandrede afsted; man begyndte mere og mere at længes mod reises maaltid, det sted, hvor de havde kjøbt jord og vilde grunde sig et nyt hjem.

Da forfærdes pludselig de fredelige reisende ved et syn, som heldigvis hidtil ikke havde mødt dem undervejs; en flok indianere saaes langt henne paa sletten; de galloperede frem og tilbage, og de syntes ikke at have godt ifinde.

Emigranterne stansede straks og gjorde sig færdig til forsvar — et forsvar som næsten syntes haabløst. Hvorledes skulde de kunne holde stand mod saa mange indianere, som fra barndommen af var øvede i krig og kamp! Det gjælder ialfald at gjøre, hvad gjøres kunde; de var bestemte paa at forsvare sit eget og sine kjæres liv til det sidste og ialfald sælge sit liv saa dyrt som muligt. De sætter vognene i firkant med et aabent rum i mid-

ten, saa de dannede en slags vognborg, og saa sætter en af dem sig op paa den raskeste hest, de havde, og sprænger afsted for at faa hjælp fra nærmeste fort; dette var ikke meget langt borte; de havde overnattet der sidste nat, og de vidste, at de derværende soldater hverken manglede mod eller vilje til at hjælpe dem. Det gjaldt blot, at hjælpen kom, før det var forsilde, før allerede deres hovedhuder hang som seierstegn ved indianernes belter!

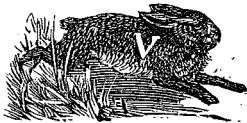
Og den unge mand rider afsted, saaledes som han endnu ikke havde redet i sit liv; det gjaldt jo deres liv, som han havde kjærest paa jorden. Smidler tid maatte de andre holde kampen gaaende, saa godt de kunde. Heldigvis vovede ikke deres fiender noget ordentligt angreb, enten grunden dertil var den ene eller anden; kanske ogsaa de følte sig for svage. Flere timer var allerede gaaede; ængstelig spejdede man mere og mere i den retning, hvorfra hjælpen ventedes. Og de skulde ikke komme til at vente forgjæves; endelig viste en afdeling ryttere sig henne paa sletten; det var soldater fra fortet, som kom galloperende til hjælp. Nu var al fare over. Indianerne fandt det bedst at komme væk, saa hurtigt de kunde.

Men med frygt tænkte emigranterne fremover. Den gang var de blevne reddede; men endnu har de langt igjen. Det var ikke altid, de vilde komme til at have et fort i nærheden. Hvad vilde fremtiden bringe?

Opl. paa billedgaaden i nr. 42.

„Bue digre raabte: Overbord, overbord alle Bues mænd.“

Billedgaade.

nm

e

tvær **G^d** ogs

b

S

sst

